

Anvendelse af særlige ressourcer til bekæmpelse af handel med eller besiddelse af hash isoleret set er i almindelighed begrænset til efterforskning af forhold, der falder ind under straffelovens § 191, som omhandler den grove narkotikakriminalitet, herunder smugling.«

Ligeledes i svar på spørgsmål nr. S 1260 (folketingsåret 1992-93) til justitsministeren, hvor ministeren blev anmodet om at oplyse, hvor store økonomiske og mandskabsmæssige ressourcer der er bundet i bekæmpelse af narkotika på det danske marked, herunder opsporing, efterforskning, kontrol, afvæjning, forebyggelse, statistisk arbejde, kortlægning, overvågning etc., blev det endnu en gang tydeliggjort, at der mangler mange oplysninger:

»Rigspolitichefen har oplyst, at det med politiets nuværende bogføringssystem ikke er muligt at opgøre politiets årlige udgifter til bekæmpelse af narkotikakriminalitet.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at ca. 30 pct. af de indsatte i kriminalforsorgens institutioner er misbrugere af narkotika. En væsentlig del af tilsynsklienterne under kriminalforsorgen i frihed har endvidere misbrugsproblemer bl.a. med hensyn til narkotika. Store dele af den samlede ressourceanvendelse inden for kriminalforsorgen er således relateret til bekæmpelse af narkotika på det danske marked. Det er dog ikke muligt specifikt at opgøre, hvor meget personale og hvor store andre økonomiske ressourcer der samlet anvendes i forbindelse med narkotikabekæmpelse inden for kriminalforsorgen.

Med henblik på egentlig opsporing af narkotika i fængslerne anvender kriminalforsorgen skønsmæssigt ca. 1,5 mio. kr. til aflønning og drift af narkohundeførere.

Kriminalforsorgen anvender derudover en del ressourcer såvel på særlige behandlingstiltag over for indsatte, der er stofmisbrugere, som på kontrolforanstaltninger bl.a. med henblik på at hindre indsmugling af narkotika i fængslerne. Disse kontrolforanstaltninger har dog også til hensigt at hindre indsmugling af andre ulovlige effekter i fængslerne, eksempelvis alkohol og våben.«

Der er med andre ord tale om meget store ressourcer, der sættes ind på dette område, hvorfor det bliver så meget mere nødvendigt at gennemføre en kortlægning af området.

Men samtidig er antallet af narkotikabrugere steget. På grund af den ekstra strenge kontrol og dermed forøgede risiko for opdagelse er priserne på stofferne samlet set steget. Dermed er narkotikabrukerne i et forsøg på at betale de kunstigt høje priser tvunget til at begå endnu flere forbrydelser. Antallet af berigel-

sesforbrydelser i forbindelse med narkotikabrug er derfor også steget. Endelig har den forøgede kontrol og overvågning medført, at antallet af salgssteder og dermed antallet af pushere er steget voldsomt. Mange af disse pushere bliver også selv til forbrugere af de illegale stoffer, de sælger.

Først og fremmest bør følgerne af narkotikabrug begrænses. Det betyder, at den kriminalitet, der følger af de store omkostninger forbundet med forbruget, skal nedbringes, og samtidig skal antallet af dødsfald og sygdom i forbindelse med narkotikabrug begrænses. Der skal også iværksættes reelle og virkningsfulde afvæjningsprogrammer af forskellig karakter.

Narkomanerne bliver kriminelle for at kunne finansiere forbruget. Politiet bruger uforholdsmæssigt mange ressourcer på følgekriminaliteten af narkomisbrug.

Vi må altså se i øjnene, at utrolig mange mennesker rammes af narkotikamisbrug. Men ud over at afhjælpe problemerne for alle disse mennesker må man selvfølgelig ikke glemme misbrugerne. De er som enkeltindivider hårdt ramt af misbruget.

Når først kriminaliteten bliver en daglig nødvendighed, er det en ren blindgyde for den enkelte. Der er hverken tid eller kræfter tilovers til at søge at komme ud af misbruget og tilbage til et »almindeligt« liv.

Vi har pligt til at hjælpe disse mennesker. Vi kan ikke blot lade dem fortsætte. For at få antallet af deciderede narkotikamisbrugere ned er det på den ene side nødvendigt med en kraftig forebyggende og oplysende indsats. På den anden side er det absolut krævede at få de nuværende misbrugere på ret køl igen. Netop dette punkt kræver effektiv nytænkning. Det nytter ikke at sætte narkomaner i fængsler, hvor adgangen til narkotika ikke på nogen virkningsfuld måde er hindret. Særlige afdelinger i fængslerne for narkomaner, hvor adgangen skal være strengt kontrolleret for at hindre indsmugling af narko, er måske en mulighed. Men samtidig viser erfaringen, at der er så godt som umuligt at hindre indsmugling af narko i selv lukkede fængsler. Under alle omstændigheder er det ikke nok i sig selv.

Forslagsstillerne foreslår derfor, at konstaterede narkomaner, der har kriminelle forhold på samvittigheden, får mulighed for frivilligt at vælge at modtage en behandlingsdom frem for fængselsstraf.

Det skal selvfølgelig kunne bevises, at kriminaliteten er en følge af narkotikamisbruget. Samtidig kræver det, at narkomanen følger en behandling, og at denne foregår under kontrol. Overtrædes betingelserne, skal normal afsoning iværksættes.